

4 Ochrana designu

4.1 Obsah

Ochrana designu je důležitá zejména (avšak nikoliv výlučně) ve třech oblastech, a to v oblasti *módního průmyslu*, kde je ochrana poskytována designu ztělesněnému v šatech či dalším oblečení, v oblasti *automobilového průmyslu*, kde je ochrana poskytována nejrozličnějším formám a podobám jednotlivých dílů či karosérií, a v oblasti *nábytkářského průmyslu*, kde jsou zejména atypické tvary jednotlivých kusů chráněny právě touto cestou.¹ Ochrana skrze průmyslový vzor je přitom komplexní záležitostí, na kterou se soustředí tato kapitola.

V první části jsou představeny základní formy ochrany designu (*podkapitola 4.2*). Přes náhled na mezinárodní kontext ochrany designu a přehled základních mezinárodních dohod v této oblasti (*podkapitola 4.3*) a obdobné pojednání o unijním rámci ochrany designu (*podkapitola 4.4*) se kapitola zaměří na ochranu designu na národní úrovni, kde bude představen jak samotný design, předpoklady zápisné způsobilosti, tak i rozsah a trvání ochrany (*podkapitola 4.5*). Kapitola poté překročí k výkladu věnovanému právu k průmyslovému vzoru a jeho účinkům (*podkapitola 4.6*), zaměstnaneckému průmyslovému vzoru (*podkapitola 4.7*) a k popisu samotného řízení o přihlášce průmyslového vzoru (*podkapitola 4.8*). V poslední části se pak kapitola zaměří na průmyslový vzor Společenství (*podkapitola 4.9*), mezinárodní průmyslový vzor (*podkapitola 4.10*) a v krátkosti představí národní zapsaný průmyslový vzor jako předmět vlastnictví (*podkapitola 4.11*).

4.2 Formy ochrany designu²

Ochrana designu může být zabezpečena celou řadou způsobů. Design může být chráněn jednak prostřednictvím relativních majetkových práv, kterou poskytuje nekalosoutěžní ochrana (například vyvolání nebezpečí záměny dle § 2981 OZ³ nebo parazitování na pověsti dle § 2982 OZ⁴), jednak skrze práva absolutní. Mezi tyto způsoby ochrany patří například ochrana prostřednictvím trojrozměrných ochranných známek (viz *kapitola 3*). Nejčastějšími formami ochrany designu je však ochrana **autorskoprávní** (*kapitola 6*), ochrana poskytovaná **zapsanými průmyslovými vzory** a ochrana poskytovaná **nezapsanými průmyslovými vzory**. Pro srovnání těchto forem ochrany lze uvést následující tabulku:

¹ Srov. HORÁČEK, Roman; Čada, Karel; HAJN, Petr. *Práva k průmyslovému vlastnictví*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 257.

² K možnostem ochrany průmyslovým vzorem a autorským právem obecně srov. KOUKAL, Pavel. *Právní ochrana designu – průmyslové vzory, autorská díla*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012, s. 107 a násl.

³ „(1) Kdo užije jména osoby nebo zvláštního označení závodu užívaného již po právu jiným soutěžitelem, vyvolá tím nebezpečí záměny. (2) Nebezpečí záměny vyvolá i ten, kdo užije zvláštního označení závodu nebo zvláštního označení či úpravy výrobku, výkonu nebo obchodního materiálu závodu, které v zákaznických kruzích platí pro určitý závod za příznačné. (3) Stejně tak vyvolá nebezpečí záměny, kdo napodobí cizí výrobek, jeho obal nebo výkon, ledaže se jedná o napodobení v prvcích, které jsou již z povahy výrobku funkčně, technicky nebo esteticky předurčeny, a napodobitel učinil veškerá opatření, která lze na něm požadovat, aby nebezpečí záměny vyloučil nebo alespoň podstatně omezil, pokud jsou tato jednání způsobilá vyvolat nebezpečí záměny nebo klamnou představu o spojení se soutěžitelem, jeho závodem, pojmenováním, zvláštním označením nebo s výrobkem či výkonem jiného soutěžitele“ [§ 2981 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“ nebo jen „OZ“)].

⁴ „Parazitováním je zneužití pověsti závodu, výrobku nebo služby jiného soutěžitelem umožňující získat pro výsledky vlastního nebo cizího podnikání prospěch, jehož by soutěžitel jinak nedosáhl“ (§ 2982 OZ).

	OCHRANA AUTORSKOPRÁVNÍ (KAPITOLA 6)	OCHRANA ZAPSANÝCH NÁRODNÍCH PRŮMYSLOVÝCH VZORŮ	OCHRANA ZAPSANÝCH PRŮMYSLOVÝCH VZORŮ SPOLEČENSTVÍ	OCHRANA NEZAPSANÝCH PRŮMYSLOVÝCH VZORŮ SPOLEČENSTVÍ
založeno na principu absolutních práv				
	osobnostní (§ 11 AZ ⁵) a majetková (§ 12 AZ) práva autora k jeho dílu	osobnostní práva [právo být uveden jako původce průmyslového vzoru dle § 35 odst. 2 písm. c) ZPV ⁶]; majetková práva (právo na průmyslový vzor dle § 12 ZPV, práva vyplývající ze zápisu dle § 19 ZPV)	osobnostní práva (právo původcovské dle čl. 18 nařízení 6/2002 ⁷); majetková práva (právo na průmyslový vzor dle čl. 14 nařízení 6/2002, práva vyplývající ze zápisu dle čl. 19 nařízení 6/2002)	pouze majetková práva (právo na průmyslový vzor dle čl. 14 nařízení 6/2002, práva vyplývající z ochrany dle čl. 19 nařízení 6/2002)
základní předpoklady	pojmové znaky autorského díla (§ 2 odst. 1 AZ): - výsledek duševní tvůrčí činnosti umělecké či vědecké; - jedinečnost výsledku (s výjimkou počítačových programů, databází a fotografií, kde se uplatňuje kritérium původnosti); - zachycení v objektivně vnímatelné podobě	předpoklady zápisné způsobilosti: - novost; - individuální povaha; - soulad s dobrými mravy a veřejným pořádkem (§ 2-5 a § 8 ZPV); - neexistence kolize se staršími právy (§ 9 ZPV)	předpoklady zápisné způsobilosti: - novost; - individuální povaha; - soulad s dobrými mravy a veřejným pořádkem (čl. 4-9 nařízení 6/2002)	předpoklady zápisné způsobilosti: - novost; - individuální povaha; - soulad s dobrými mravy a veřejným pořádkem (čl. 5, 6, 9 nařízení 6/2002)
(ne)formálnost vzniku ochrany	princip neformálnosti vzniku ochrany (rozhodný je okamžik zachycení autorského díla v objektivně vnímatelné podobě)	registrační a poplatkový princip	registrační a poplatkový princip	princip neformálního vzniku ochrany (ode dne zpřístupnění veřejnosti dle čl. 11 nařízení 6/2002); jedná se o výjimku z principu registračního, který se jinak uplatňuje u průmyslových práv
právní úprava	autorský zákon; Bernská úmluva ⁸ (čl. 2 odst. 7); Dohoda TRIPS ⁹ (čl. 9 až 13)	zákon o ochraně průmyslových vzorů; Pařížská unijní úmluva ¹⁰ (čl. 1, 4A, 4C, 5quinquis); Bernská úmluva (čl. 2 odst. 7); Dohoda TRIPS (čl. 25 odst. 1, čl. 26); Haagská dohoda ¹¹	nařízení 6/2002, Pařížská unijní úmluva (čl. 1, 4A, 4C, 5quinquis), Bernská úmluva (čl. 2 odst. 7), Dohoda TRIPS (čl. 25 odst. 1, čl. 26), Haagská dohoda	nařízení 6/2002 (čl. 1 odst. 2, 11, 19 odst. 2, 24 odst. 3), Dohoda TRIPS (čl. 25 odst. 2)
doba ochrany	doba života autora a 70 let po jeho smrti (§ 27 odst. 1 AZ); v ČR platí i pro díla užitého umění, u kterých jinak Bernská úmluva připouští kratší dobu ochrany (čl. 7 odst. 4)	základní doba ochrany 5 let od podání přihlášky (§ 11 odst. 1 ZPV), maximální doba ochrany 25 let	základní doba ochrany 5 let od podání přihlášky (čl. 12 nařízení 6/2002), maximální doba ochrany 25 let	maximálně tři roky ode dne zpřístupnění veřejnosti (čl. 11 odst. 1 nařízení 6/2002)

Souběh ochrany vyplývající z ochranné známky a zapsaného průmyslového vzoru byl předmětem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 7 As 53/2008.

Předmětem sporu byl zapsaný průmyslový vzor osvěžovače vzduchu, který byl v částečném rozsahu vymazán z rejstříku (výmaz byl proveden v rozsahu vnější úpravy výrobku „Základní provedení osvěžovače“, přičemž v platnosti průmyslový vzor zůstal v rozsahu vnější úpravy výrobku „Osvěžovač skřítěk“). Důvodem pro výmaz byla absence individuální povahy, neboť došlo ke střetu s označením zapsaným dříve jako ochranná známka. Městský soud v Praze žalobu majitele průmyslového vzoru proti (stěžovateli) zamítl. Stěžovatel se proto kasační stížností obracel na Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že došlo ke střetu práv z ochranné známky a průmyslového vzoru, přičemž tvar výrobku, který tvořil ochrannou známku, mohl tvořit překážku zápisné způsobilosti průmyslového vzoru. Podle Nejvyššího správního soudu se však jedná o spor, zda práva k dříve chráněné a známé ochranné známce stěžovatele mohou být narušena výkonem práv k zapsanému průmyslovému vzoru, jelikož ochrannou známkou může být rovněž trojrozměrný tvar výrobku, obdobně jako je tomu v případě zapsaného průmyslového vzoru. Charakter obou práv přitom v dané věci, kde součástí ochrany prostřednictvím ochranné známky i zapsaného průmyslového vzoru je tvar, není odlišný, neboť z obou institutů vyplývá pro jejich vlastníky shodné právo – uvádět výrobek s

⁵ Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“ nebo jen „AZ“).

⁶ Zákon č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně průmyslových vzorů“ nebo jen „ZPV“).

⁷ Nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství.

⁸ Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. 9. 1886 (vyhláška č. 133/1980 Sb.) ve znění poslední revize v Paříži ze dne 24. 7. 1971

⁹ Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (sdělení č. 191/1995 Sb.).

¹⁰ Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 3. 1883 (vyhláška č. 64/1975 Sb.) ve znění poslední revize ve Stockholmu ze dne 14. 7. 1967.

¹¹ Haagská dohoda o mezinárodním přihlašování průmyslových vzorů a modelů ze dne 6. listopadu 1925 revidovaná v Londýně dne 2. června 1934 a v Haagu dne 28. listopadu 1960.

chráněným tvarem do oběhu. Podle Nejvyššího správního soudu tedy může dojít k prolínání těchto způsobů ochrany průmyslového vlastnictví. V případě střetu starší známkoprávní ochrany a novějšího průmyslového vzoru je proto nutno takový případ řešit i s přihlédnutím ke stávající správní praxi a judikatuře týkající se zaměnitelnosti. Nejvyšší správní soud navíc dodal, že s ohledem na rozhodovací praxi OHIM by právní otázka posuzování aspektů novosti a zaměnitelnosti při řešení střetu známkoprávní a průmyslověprávní ochrany v jednom z členských států EU neměla být nahlížena bez řádného zdůvodnění zcela opačně. Výkon práv k dříve registrované ochranné známce tak podle Nejvyššího správního soudu může být dotčen registrací průmyslového vzoru, jde-li u průmyslového vzoru o takovou vnější úpravu výrobku, že by tento výrobek činila zaměnitelným s výrobkem označeným dřívější ochrannou známkou.

Nejvyšší správní soud proto na těchto základech rozsudek Městského soudu v Praze zrušil jako nezákonný.

Paralelu autorskoprávní ochrany a ochrany prostřednictvím zapsaného průmyslového vzoru řešil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku (druhého senátu) ze dne 27. 7. 2011 ve věci Flos SpA proti Semeraro Casa e Famiglia SpA (C-168/09).

Společnost Semeraro Casa e Famiglia SpA dovážela z Číny a v Itálii prodávala specifické lampy, které podle společnosti Flos SpA napodobují všechny stylistické a estetické znaky jejich lampy, díla průmyslového designu, k němuž má společnost Flos SpA podle svého názoru majetková práva (bod 20). Ačkoliv byly dovážené lampy společnosti Semeraro zabaveny a společnosti bylo zakázáno jejich další uvádění na trh (bod 21), s ohledem na legislativní změny týkající se ochrany děl průmyslového designu dle autorského práva bylo nutné položit předběžnou otázku k Soudnímu dvoru ohledně souběhu autorskoprávní ochrany a ochrany prostřednictvím zapsaného průmyslového vzoru.

Soudní dvůr uvedl, že pokud (průmyslové) vzory nebyly nikdy jako takové chráněny právem k (průmyslovému) vzoru, nemohou takové ochrany požívat (bod 33). Nelze však vyloučit, že ochrana děl, která mohou představovat nezapsané (průmyslové) vzory, může podle autorského práva vyplývat z jiných směrnic v oblasti autorského práva (bod 34). Respektive ze znění předpisu o právní ochraně průmyslových vzorů Společenství (tehdy směrnice 98/71/ES) se dá dovodit, že ochrana podle autorského práva musí být poskytnuta všem (průmyslovým) vzorům chráněným právem k (průmyslovému) vzoru, které jsou v dotyčném členském státě zapsány (bod 37).

Soudní dvůr dospěl k závěru, že předpis o právní ochraně (průmyslových) vzorů (tehdy směrnice 98/71/ES) brání právním předpisům členského státu, které z ochrany podle autorského práva tohoto členského státu vylučují (průmyslové) vzory chráněné právem k (průmyslovému) vzoru, jež jsou v členském státě zapsány a které se staly volnými přede dnem vstupu těchto právních předpisů v platnost, přestože splňují veškeré požadavky stanovené k tomu, aby požívaly takové ochrany, jakož i brání právním předpisům členského státu, které vylučují – buď po značně dlouhé období deseti let, nebo zcela – z ochrany podle autorského práva (průmyslové) vzory, které, přestože splňují veškeré požadavky stanovené k tomu, aby požívaly této ochrany, se staly volnými přede dnem vstupu těchto právních předpisů v platnost, ve vztahu k jakékoli třetí osobě, která vyrobila nebo uvedla na trh v tomto státě výrobky vyrobené podle uvedených (průmyslových) vzorů, a to bez ohledu na datum, ke kterému byly tyto činnosti uskutečněny.

Soudní dvůr se **souběhu ochrany autorským právem a prostřednictvím průmyslového vzoru Společenství** věnoval i v rozsudku (třetího senátu) ze dne 12. 9. 2019 ve věci Cofemel – Sociedade de Vestuário SA proti G-Star Raw CV (C-683/17).

Společnost Cofemel, jakož i společnost G-Star obě podnikají v oděvním průmyslu. Společnost G-Star se soudně domáhala, aby bylo ze strany Cofemel ukončeno porušování autorských práv, nekalosoutěžní jednání a aby nahradila škodu, jelikož na trh uvádí podobné modely oblečení, které jsou díly požívajícími autorskoprávní ochrany (bod 19). Společnost Cofemel takové tvrzení rozporovala a poté, co jí byla uložena povinnost k ukončení porušování autorských práv, odvolala se, přičemž odvolací soud daný rozsudek potvrdil (bod 22). Soud zde argumentoval zejména tím, že díla užitého umění, (průmyslové) vzory a designová díla požívají autorskoprávní ochrany za podmínky, že vykazují určitou originalitu (vizte [kapitola 6](#)). Soudní dvůr byl v návaznosti na to tázán, zda je pro získání autorskoprávní ochrany průmyslového vzoru dostatečný charakteristický vizuální efekt.

Soudní dvůr s oporou ve své bohaté judikatuře (body 29 a 30) připomněl své chápání autorského díla a znaku originality. Ve vztahu k průmyslovým vzorům je podle Soudního dvoru nezbytné určit, zda jsou takové vzory díly. Připomněl, že ochrana vyhrazená (průmyslovým) vzorům a autorskoprávní ochrana se navzájem nevylučují (bod 43), ba co víc, podle nařízení 6/2002 (bod 32 odůvodnění nařízení) existuje zásada kumulace ochrany (průmyslových) vzorů s autorskoprávní ochranou. Na druhou stranu Soudní dvůr poznamenal, že předměty chráněné (průmyslovým) vzorem v zásadě nelze připodobnit předmětům představujícím autorská díla (bod 40). Estetický účinek je nicméně výsledkem již ze své podstaty subjektivního pocitu krásy vnímaného každým, kdo si vzor prohlíží, a jen on samotný není dostatečný pro určení, zda se v případě průmyslového vzoru Společenství jedná o autorské dílo, či nikoliv (body 53 a násl.).

Soudní dvůr tedy rozhodl, že vlastní charakteristický vizuální efekt z estetického hlediska není dostatečný pro přiznávání autorskoprávní ochrany takovým vzorům, jako jsou modely oděvů.

4.3 Mezinárodněprávní ochrana designu

Pařížská unijní úmluva

Pařížská unijní úmluva stanoví, že předmětem ochrany průmyslového vlastnictví jsou průmyslové vzory (čl. 1 odst. 2). Úmluva potom zavazuje všechny členské státy tvořící tzv. Pařížskou unii, aby chránili průmyslové vzory na svém území (čl. 5quinquies). U průmyslových vzorů stanoví úmluva šestiměsíční prioritní lhůtu (čl. 4c odst. 1).

Bernská úmluva

Bernská úmluva rozlišuje mezi díly užitého umění, která jsou chráněna autorským právem (čl. 2 odst. 1), a mezi díly užitého umění, která jsou chráněna průmyslovými vzory (čl. 2 odst. 7). Bernská úmluva stanoví, že státy mohou zakotvit u fotografických děl a u děl užitého umění (pokud jsou chráněna jako díla umělecká) kratší dobu ochrany, než u jiných druhů děl (čl. 7 odst. 4). Tato doba však nesmí být kratší než období 25 let od vytvoření takového díla. V České republice se tato výjimka neuplatňuje a doba ochrany je u všech autorských děl stejná (viz [kapitola 6](#)).

Přestože je Bernská úmluva postavena na zásadě *národního zacházení (asimilace)* – k tomu viz kapitola 1), v čl. 2 odst. 7 Bernská úmluva obsahuje výjimku a uplatňuje princip *materiální reciprocity*. Znamená to, že pokud je ve státě původu díla daný výtvar užitého umění chráněn pouze formou průmyslových vzorů, lze se v jiných státech dovolávat také toliko ochrany průmyslově-právní, i kdyby daný stát u děl užitého umění přiznával autorskoprávní ochranu. Princip materiální reciprocity však nelze uplatňovat v rámci EU.

Soudní dvůr v rozsudku (druhého senátu) ze dne 30. 6. 2005 ve věci *Tod's SpA a Tod's France SARL proti Heyraud (C-28/04)* omezil plnou aplikovatelnost materiální reciprocity s ohledem na zákaz diskriminace na základě státní příslušnosti.

Případ se týkal ochrany designu obuvi podle francouzského Code de la propriété intellectuelle. Boty byly navrženy a vyrobeny v Itálii, kde v době vytvoření designu nebylo možné chránit takové výtvar autorským právem. Kopie obuvi vyrobené společností Heyraud pak byly prodávány ve Francii, kde jsou autorská práva na podobné výrobky aplikovatelná podle doktríny „*unité de l'art*“. Vzhledem k tomu, že právo na ochranu autorských práv spadalo pod rozsah Bernské úmluvy, bylo použito základní pravidlo národního zacházení dle čl. 5 odst. 1 Bernské úmluvy („Autoři mají ve vztahu k dílům, pro něž jsou chráněni podle této úmluvy, v ostatních státech Unie kromě státu původu díla práva, která příslušné zákony již přiznávají nebo v budoucnu přiznají jejich občanům, jakož i práva zvlášť přiznaná touto úmluvou“). Článek 2 odst. 7 Bernské úmluvy nicméně umožňuje odchýlit se od tohoto pravidla v případě děl užitého umění. Pokud jsou díla užitého umění ve státě původu díla způsobilá k ochraně výhradně jako průmyslové vzory nebo modely, nemůže být pro ně požadována autorskoprávní ochrana v jiných státech vázaných Bernskou úmluvou, a to ani tehdy, je-li tato ochrana k dispozici podle vnitrostátních právních předpisů státu, kde se ochrana uplatňuje. Namísto toho mají právo (jak ve státě původu díla, tak ve státě, kde se žádá o ochranu) pouze na ochranu poskytovanou průmyslovými vzory. Vzhledem k tomu, že obuv mohla být ve státě původu díla (tj. v Itálii) chráněna pouze na základě ochrany průmyslových vzorů, mohla být, dle ustálené judikatury francouzských soudů, ve Francii požadována rovněž pouze ochrana, jež je poskytována průmyslovými vzory, které však ke vzniku ochrany vyžadují podání přihlášky a zápis do rejstříku. Soudnímu dvoru byla předložena předběžná otázka, zda je zásada zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, kterou obsahují zakládající smlouvy ES (EU), aplikovatelná na tuto situaci.

Soudní dvůr dovodil, že mezi vymezením země původu díla ve smyslu čl. 5 odst. 4 písm. c) Bernské úmluvy na jedné straně a státní příslušností autora tohoto díla na straně druhé existuje přímá souvislost (body 24 a 25). Z toho vyplývá, že použití příslušného článku mezinárodní smlouvy může zakládat nepřímou diskriminaci na základě státní příslušnosti (bod 27). Ohledně čl. 2 odst. 7 Bernské úmluvy Soudní dvůr konstatoval, že zakládá pravidlo reciprocity, přičemž „výkon povinností, které Smlouva [pozn. Smlouva o založení Evropského společenství] nebo sekundární právo ukládá členským státům, podléhat podmínce reciprocity nemůže“ (body 29 a násl.).

Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr nenašel žádnou objektivní okolnost, která by mohla odůvodnit rozdílné zacházení ve věci autorskoprávní ochrany italských děl užitého umění ve Francii, konstatoval, že použitá aplikace ustanovení mezinárodní smlouvy „zakládá nepřímou diskriminaci na základě státní příslušnosti, která je zakázána článkem 12 SES“ (bod 35).

Dohoda TRIPS

Dohoda TRIPS jde dále především ohledně podmínek a délky ochrany průmyslových vzorů. Dohoda stanoví závazek, aby členské státy poskytovaly ochranu nezávisle vytvořeným průmyslovým vzorům, které jsou „původní a nové“ (čl. 25). Podmínka novosti a původnosti potom může být vázána na kritérium odlišnosti od známých vzorů nebo kombinaci jejich známých znaků. Zápisná způsobilost

dále nemusí zahrnovat znaky technického předurčení. Doba platnosti ochrany má podle Dohody TRIPS činit nejméně 10 let (čl. 26 odst. 3).

Dohoda nestanovuje smluvním stranám povinnost poskytovat konkrétní formu ochrany průmyslových vzorů, a smluvní strany tak mohou zvolit všechny známé formy ochrany, včetně ochrany nekalosoutěžní (*podkapitola 4.2*), nicméně ve vztahu k ochraně módních (textilních) vzorů dává státům na výběr, zda ochranu poskytnou prostřednictvím zvláštní úpravy průmyslových vzorů (*sui generis*) nebo prostřednictvím ochrany autorskoprávní (čl. 25 odst. 2).

Haagská dohoda

Haagská dohoda je pojímána jako zvláštní dohoda ve smyslu čl. 19 Pařížské unijní úmluvy. Haagská dohoda je tvořena třemi samostatnými akty, kterými jsou Ženevský akt (1999), Haagský akt (1960) a Londýnský akt (1934). *Česká republika není smluvní stranou* Haagské dohody, ani žádného z jejich revizních znění (pokud se proto dále hovoří o Haagské dohodě, popř. o Haagském systému, je tím myšleno poslední revizní znění, tj. znění Ženevského aktu). Nicméně díky kombinaci Haagského systému se systémem ochrany zapsaných průmyslových vzorů Společenství je možné chránit průmyslový vzor i na území České republiky jakožto členského státu Evropské unie (v současné době lze získat podáním přihlášky u Mezinárodního úřadu WIPO ochranu ve všech státech Evropské unie, neboť EUIPO je zápisným úřadem ve smyslu čl. 10 Ženevského aktu).

Systém mezinárodního zápisu průmyslových vzorů je spravován Mezinárodním úřadem WIPO, který vede mezinárodní rejstřík a vydává mezinárodní věstník. Hlavním účelem Haagské dohody je umožnit ochranu průmyslových vzorů v určených členských státech prostřednictvím podání jediné přihlášky na jediném místě, tj. přímo u Mezinárodního úřadu WIPO. Druhým hlavním účelem Haagské dohody je zjednodušit spravování práv plynoucích z mezinárodně zapsaného průmyslového vzoru a změn údajů týkajících se průmyslového vzoru. Haagská dohoda umožňuje obnovu zápisu prostřednictvím zaplacení jediného obnovovacího poplatku (čl. 17 Ženevského aktu), stejně tak umožňuje podat jedinou žádost o změnu údajů týkajících se průmyslového vzoru (čl. 16 Ženevského aktu).

Locarnská dohoda¹²

Locarnská dohoda zavedla mezinárodní třídění průmyslových vzorů do seznamu 32 tříd a podtříd, obdobně jako v případě ochranných známek a Vídeňského třídění (*kapitola 3*).

Mezi třídami můžeme najít typické třídy jako potraviny (01); nábytek a zařízení (06); hry, hračky, stany a sportovní potřeby (21) či grafické symboly a loga, kresby povrchu, zdobení (32), nicméně můžeme zde najít i vcelku atypické, resp. specifické třídy jako zbraně, pyrotechnické výrobky, potřeby lovecké, rybářské a potřeby na hubení škůdců (22) či protipožární přístroje a vybavení, přístroje a zařízení k prevenci havárií a záchranné přístroje a zařízení (29). Každá ze tříd se pak dělí na své podtřídy tak, aby třídění bylo co nejvíce konkrétní (příkladmo třída potraviny (01) obsahuje podtřídy typu sýry, máslo a náhražky másla,

¹² Locarnská dohoda o zřízení mezinárodního třídění průmyslových vzorů a modelů, podepsaná v Locarnu 8. října 1968 a změněná dne 28. září 1979 (vyhláška č. 18/1981 Sb., ve znění vyhlášky č. 85/1985 Sb.).

jiné mléčné výrobky (01-03) nebo potrava pro zvířata (01-06). V případě pochyb o tom, do jaké třídy se konkrétní průmyslový vzor zařadí, existuje i seznam výrobků v pořadí podle tříd.

Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „ÚPV“) za tímto účelem zpřístupňuje seznam tříd a podtříd Locarnského třídění s vysvětlivkami (dostupné [ZDE](#)), tak i seznam výrobků v pořadí podle tříd Locarnského třídění (dostupné [ZDE](#)).

4.4 Unijní rámec ochrany designu¹³

Na úrovni Evropské unie nacházíme ochranu průmyslových vzorů upravenou ve *Směrnici o právní ochraně (průmyslových) vzorů*¹⁴. Druhým důležitým právním předpisem je však i *Nařízení o (průmyslových) vzorech Společenství*¹⁵, které představuje unifikovanou formu ochrany a zavádí systém zapsaných a nezapsaných průmyslových vzorů Společenství, které jsou jednotným způsobem chráněny na území všech členských států Evropské unie obdobně jako ochranná známka EU (*kapitola 3*).

4.5 Ochrana designu na národní úrovni

V České republice se na průmyslově-právní ochranu designu vztahuje *zákon o ochraně průmyslových vzorů*, který je výsledkem implementace směrnice o právní ochraně (průmyslových) vzorů. Ta stanoví členským státům povinnost zakotvit v národních právních řádech *sui generis* režim ochrany, v němž bude docházet k zápisům průmyslových vzorů.

V České republice je ochrana zapsaných průmyslových vzorů postavena na registračním principu *s plným věcným průzkumem* zápisné způsobilosti (§ 37 ZPV). To je v mezinárodním kontextu (například oproti Francii, Španělsku, Itálii či zemím Beneluxu), kde se neprovádí věcný průzkum, raritou. Průzkumný pracovník ÚPV zkoumá tedy nejen to, zda má přihláška průmyslového vzoru požadované náležitosti (formální průzkum), ale zejména to, zda přihlašovaný předmět je vůbec průmyslovým vzorem, zda splňuje kritérium novosti, individuální povahy, zda je souladný s dobrými mravy a veřejným pořádkem, případně zda nekoliduje s tzv. staršími právy (§ 37 odst. 6 ZPV).

Design

Základem průmyslového vzoru je design neboli *vzhled výrobku nebo jeho části*. Zákon o ochraně průmyslových vzorů však na rozdíl od slovenského zákona¹⁶ pojem „design“ přímo nepoužívá a namísto toho pracuje s pojmem „průmyslový vzor“. Průmyslovým vzorem je „vzhled výrobku nebo

¹³ Obecně srov. KOUKAL, Pavel. Ochrana průmyslových vzorů v Evropské unii. In: KOUKAL, Pavel, ČERNÝ, Miroslav, CHARVÁT, Radim. *Zákon o ochraně průmyslových vzorů. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. XXVII; PILA, Justine; TORREMANS, Paul. *European Intellectual Property Law*. Oxford: Oxford University Press, 2016, s. 483 a násl.; SEVILLE, Catherine. *EU Intellectual Property Law and Policy*. 2. vydání. Cheltenham: Edward Elgar publishing, 2016, s. 217 a násl.; MYŠKA, Matěj. Duševní vlastnictví a jeho zakotvení v primárním právu EU. In: DOBROVOLNÁ, Eva; HURDÍK, Jan; SELUCKÁ, Markéta (eds.). *Evropské soukromé právo v čase a prostoru II. díl: Část deskriptivní, analytická a systémově analytická*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 216-223; KOUKAL, Pavel. Autorské právo a práva související v sekundárním právu EU a jejich reflexe v judikatuře Soudního dvora. In: DOBROVOLNÁ, Eva; HURDÍK, Jan; SELUCKÁ, Markéta (eds.). *Evropské soukromé právo v čase a prostoru II. díl: Část deskriptivní, analytická a systémově analytická*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 321 a násl.

¹⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/71/ES ze dne 13. října 1998 o právní ochraně (průmyslových) vzorů.

¹⁵ Nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství.

¹⁶ Zákon č. 444/2002 Z. z., o dizajnoch, ve znění pozdějších předpisů.

jeho části, spočívající zejména ve znacích linií, obrysů, barev, tvaru, struktury nebo materiálů výrobku samotného, nebo jeho zdobení“, přičemž výrobkem je pak „*průmyslově nebo řemeslně vyrobený předmět, včetně součástek určených k sestavení do jednoho složeného výrobku, obal, úprava, grafický symbol a typografický znak, s výjimkou počítačových programů“* (§ 2 písm. a) a b) ZPV).

Příkladem průmyslového vzoru může být **přední maska osobního automobilu** (číslo zápisu 27019, číslo přihlášky 1996-29233, zapsáno 26. 8. 1997, původce Dirk van Braeckel, majitel ŠKODA AUTO a.s., Locarnské zatřídění 12-16, tj. třída dopravní a zdvihací prostředky, podtřída části, zařízení a příslušenství vozidla, nezahrnutá v jiných třídách a podtřídách) nebo **advokátní talár** (číslo zápisu 34932, číslo přihlášky 2010-38137, původce Bc. Michaela Pařilová, majitel Česká advokátní komora, Locarnské zatřídění 02-02, tj. třída oděvní výrobky a galanterie, podtřída oblečení).

Pojem „výrobek“ napomohl co do svého rozsahu definovat i dřívější Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (OHIM)¹⁷ ve svém rozhodnutí ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. R-595/2012-3, které se věnovalo rajčatům ve tvaru srdce.

Nizozemský farmář žádal o zápis průmyslového vzoru pro rajčata ve tvaru srdce, nicméně jeho přihláška byla zamítnuta, jelikož rajčata nesplňují podle OHIM znaky designu ve smyslu nařízení č. 6/2002 - živý organismus není průmyslově nebo řemeslně vyrobený předmět ve smyslu čl. 3 písm. b) nařízení, jehož vzhled by mohl být chráněn průmyslovým vzorem.

Farmář se proti rozhodnutí odvolal s tím, že rajčata mohou být považována za řemeslný výrobek, jelikož jsou plodem intenzivní práce, která jim vtiskla unikátní tvar. Farmář dále argumentoval i tím, že zamítnutí jeho přihlášky by vedlo k nepřiměřenému technologickému vývoji na poli zemědělství. Odvolací senát OHIM nicméně potvrdil rozhodnutí. Uvedl mimo jiné, že vzhled rajčete v jeho přirozeném stavu není způsobilý k ochraně průmyslovým vzorem, protože i když se tvar rajčete liší od běžného rajčete, nic nenasvědčuje tomu, že by takový tvar byl výsledkem průmyslové nebo řemeslné výroby či zvláštní odrůdy rostlin.

OHIM rozhodl, že živé organismy, jako jsou rostliny či jejich plody, nespádají do definice průmyslového vzoru.

Ten, kdo průmyslový vzor vytvoří vlastní tvůrčí činností, se pak nazývá *původcem*; v případě, kdy se na takové tvůrčí činnosti podílí více osob, jedná se o *spolupůvodce* (§ 3 písm. d) ZPV).

Předpoklady zápisné způsobilosti

Aby bylo možné design chránit jako zapsaný průmyslový vzor, musí být takový vzor *nový* a mít *individuální povahu*. V případě průmyslového vzoru aplikovaného na výrobku, který představuje součástku, taková součástka musí zůstat *„po začlenění do složeného výrobku při běžném užívání výrobku viditelná“* a *„viditelné znaky dané součástky musí naplňovat samy znak novosti a individuální povahy“* (§ 3 odst. 2 ZPV). Při hodnocení zápisné způsobilosti se přitom nepřihlíží ke znakům, které jsou *„předurčeny technickou funkcí průmyslového vzoru“* či které musí být *„nutně reprodukovány v přesném tvaru a rozměrech, aby mohl výrobek, v němž je průmyslový vzor ztělesněn nebo na kterém je aplikován, být mechanicky spojen s jiným výrobkem nebo umístěn do jiného výrobku, kolem něj tak, aby oba výrobky mohly plnit svou funkci“* (§ 7 ZPV).

¹⁷ Dnes Úřad Evropské unie pro otázky duševního vlastnictví (EUIPO).

Podle rozhodnutí Městského soudu v Praze „znak v podobě tvaru konstrukčního prvku určitého výrobku není předurčen jeho technickou funkcí, lze-li totožného účelu (funkce) tohoto konstrukčního prvku dosáhnout pomocí tvarově, a tím i vzhledově odlišných řešení“.¹⁸

Co do *novosti* zákon o ochraně průmyslových vzorů stanoví, že „*průmyslový vzor se považuje za nový, nebyl-li přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti zpřístupněn veřejnosti shodný průmyslový vzor,*“ kterým se rozumí každý průmyslový vzor, jehož „*znaky se od daného průmyslového vzoru liší jen nepodstatně*“ (§ 4 ZPV).

Individuální povaha coby další znak znamená, že celkový dojem, který průmyslový vzor „*vyvolává u informovaného uživatele, se liší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává průmyslový vzor, který byl zpřístupněn veřejnosti přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti*“, přičemž při posuzování tohoto znaku se „*přihlíží k míře volnosti, kterou původce měl při vývoji vzoru*“ (§ 5 ZPV). Informovaným uživatelem se přitom myslí jedinec znalý dané oblasti (např. módy či automobilismu) a průmyslových vzorů zveřejněných do té doby a vyvoláním dojmu pak zjevná „*rekognice*“ z jeho strany.¹⁹

Individuální povaze zapsaného průmyslového vzoru se věnoval i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č.j. 9 A 24/2011-58.

Společnost ŠKODA AUTO a.s. hromadnou přihláškou usilovala o zápis průmyslových vzorů, nicméně přihláška byla částečně zamítnuta v rozsahu mřížky chladiče a ozdobné lišty, jelikož tyto dva prvky podle ÚPV nesplnily podmínku individuální povahy, když se jejich celkový dojem neliší od celkového dojmu, který u informovaného uživatele vyvolávají dřívější průmyslové vzory. Předseda ÚPV v návaznosti na rozklad proti tomuto rozhodnutí napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze ve věci žaloby proti rozhodnutí předsedy ÚPV nicméně shledal opodstatněnou klíčovou námitku proti nedostatku individuální povahy přihlašovaných průmyslových vzorů. Městský soud uvedl, že celkový dojem se odlišuje vlivem rozdílů, které dané průmyslové vzory vyvolávají u informovaného uživatele a lze je zaregistrovat i při běžném stupni pozornosti, kterou lze u informovaného uživatele při prohlídce automobilu předpokládat. Takovou prohlídkou přitom podle Městského soudu není myšleno letmé pohlédnutí na vozidlo jako celek, ale přiměřeně důkladná vizuální prohlídka vozidla jako celku i jeho jednotlivých částí, které ovlivňují jeho celkový vzhled. Podle soudu za informovaného uživatele je nutno v daném případě považovat každého uživatele, který se setkává s konečnou fází výrobku na trhu, tj. nejen automechanika nebo obchodníka s náhradními díly, ale i motoristickou veřejnost, neboť maska chladiče a ozdobná lišta jsou díly automobilu, jejichž prostřednictvím výrobci vyjadřují či zdůrazňují osobitý vzhled automobilu, a snaží se tak oslovit motoristickou veřejnost. Podle městského soudu navíc posouzení otázky, zda přihlašovaný průmyslový vzor má individuální povahu, není věcí správní úvahy, do které by soud nemohl zasahovat, ale věcí aplikace tohoto právního pojmu, resp. jeho zákonného vymezení na zjištěný skutkový stav.

Městský soud v Praze tedy rozhodl, že rozhodnutí předsedy ÚPV se zrušuje a věc se vrací ÚPV k dalšímu řízení.

¹⁸ Srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012, č.j. 9 Ca 328/2009-126.

¹⁹ Srov. HORÁČEK; ČADA; HAJN, 2017, op. cit., s. 271.

Podle Nejvyššího soudu je při posuzování shodnosti průmyslových vzorů „důležitý celkový dojem podobnosti předmětných průmyslových vzorů a nejde tedy o to, zda lze zjistit rozdíly v podrobnostech. Odlišný celkový dojem je nutné poměřovat očima informovaného uživatele, nikoli např. běžného spotřebitele. U informovaného uživatele se předpokládá, že je schopen si všimnout určitých rozdílů posuzovaných průmyslových vzorů, které u něho vyvolají odlišný celkový dojem“.²⁰

Podle Městského soudu v Praze navíc např. u výrobků určených k převážení jiných strojů bude během jízdy přepravovaný stroj případnému pozorovateli sice daný výrobek zakrývat, „nelze však pominout, že tyto výrobky budou užívány nejen při jízdě s nákladem, k jehož přepravě jsou určeny, ale také v "nenaloženém" stavu, např. při nutné manipulaci před započítím nakládání stroje, při kontrole po vyložení nákladu nebo při parkování po ukončení přepravy. Ve všech těchto případech bude informovaný uživatel schopen bez obtíží zaznamenat i ty prvky určující celkový vzhled výrobku, které jsou při jízdě s nákladem skryty“.²¹ Na druhou stranu podle Vrchního soudu v Praze „byť markantní rozdíly podoby obou porovnávaných výrobků mají povahu detailů, ty však pozorující osobu na první pohled upoutají a jsou tím, čím je rozliší a nelze je mít přitom za takové podrobnosti, jež jsou nezřetelné a spotřebitel je nepostřehne,“ na informovaného uživatele může působit celkově odlišným dojmem.²²

Pojem „informovaný uživatel“ byl upřesněn Soudním dvorem v rozsudku (čtvrtého senátu) ze dne 20. 10. 2011 ve věci PepsiCo, Inc. proti Grupo Promer Mon Graphic SA (C-281/10).

Společnost PepsiCo podala u OHIM přihlášku průmyslového vzoru Společenství pro své propagační předměty na hry. Společnost Grupo Promer podala rok nato návrh na prohlášení neplatnosti tohoto průmyslového vzoru, jelikož napadený průmyslový vzor podle ní absentuje znaky novosti a individuální povahy ve smyslu čl. 25 nařízení č. 6/2002 (bod 13). OHIM této žádosti vyhověl, proti čemuž se společnost PepsiCo odvolala. Odvolací senát OHIM přitom uvedené rozhodnutí zrušil a návrh na prohlášení neplatnosti zamítl s hlavním argumentem, že odlišný profil dotčených (průmyslových) vzorů je dostatečný pro závěr, že na informovaného uživatele působí odlišným celkovým dojmem (bod 17). Spor se dostal žalobou společnosti Grupo Promer před Tribunál, který sporné rozhodnutí zrušil a zastával názor opačný, tedy že odlišnosti konstatované odvolacím senátem jsou nedostatečné k tomu, aby zpochybněný (průmyslový) vzor na informovaného uživatele působil celkovým dojmem, který je odlišný od celkového dojmu, kterým působí starší (průmyslový) vzor (bod 34).

Soudní dvůr pak po uplatnění kasačního opravného prostředku zdůraznil, že pojem „informovaný uživatel“ není v nařízení 6/2002 definován, nicméně jedná se o „pojem nacházející se mezi pojmem „průměrný spotřebitel“ použitelným v oblasti ochranných známek, po kterém není požadována žádná specifická znalost a který zpravidla neprovádí přímé srovnání mezi kolidujícími ochrannými známkami, a pojmem „osoba specializovaná v dané oblasti“, což je odborník s důkladnou technickou kvalifikací“. Dále uvedl, že „Pojem „informovaný uživatel“ tak lze chápat jako pojem označující uživatele, který vykazuje nikoli průměrnou pozornost, ale zvláštní ostražitost, ať už z důvodu své osobní zkušenosti či rozsáhlé znalosti daného odvětví“ (bod 53). Pokud jde úroveň pozornosti takového informovaného uživatele, Soudní dvůr připomněl, že „jím není průměrný spotřebitel běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný, který vnímá obvykle (průmyslový) vzor jako celek a nezabývá se jeho jednotlivými detaily“ (bod 59).

Kasační opravný prostředek byl sice zamítnut, nicméně rozhodnutí jasně vymezilo pojem „informovaný uživatel“.

²⁰ Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1054/2011.

²¹ Srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012, č.j. 9 Ca 328/2009-126.

²² Srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 4. 2009, sp. zn. 3 Cmo 293/2008.

Pro posuzování novosti i individuální povahy je podstatné tzv. *zpřístupnění veřejnosti*, kterým se rozumí zveřejnění na základě „zápisu do rejstříku nebo vystavení vzoru, užívání v obchodě či jiné zveřejnění“ s výjimkou případů, kdy „zpřístupnění nemohlo vejít ve známost v odborných kruzích činných v rámci Evropských společenství a specializovaných v daném oboru během normálních obchodních činností přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti“ (§ 6 odst. 1 ZPV). Ohledně vymezení zpřístupnění veřejnosti se zde uplatní i další výjimka, a to u zpřístupnění v podobě seznámení s průmyslovým vzorem pod podmínkou důvěrnosti (§ 6 odst. 1 ZPV). Zákon dále ze zpřístupnění veřejnosti vyjímá případy, kdy je průmyslový vzor zveřejněn původcem 12 měsíců přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti či při zpřístupnění v důsledku zneužití vztahu k původci (§ 6 odst. 2 a 3 ZPV).

Zpřístupnění veřejnosti se věnoval Soudní dvůr v rozsudku (třetího senátu) ze dne 13. 2. 2014 ve věci H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG proti Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH (C-479/12).

Společnost MBM Joseph Duna i společnost Gautzsch Großhandel prodávaly zahradní nábytek. Ve chvíli, kdy v roce 2006 společnost Gautzsch Großhandel uvedla na trh zahradní altán podobný altánu společnosti MBM Joseph Duna (vyvinutý v roce 2004), domáhala se společnost MBM Joseph Duna ochrany poskytované nezapsaným (průmyslovým) vzorům Společenství a podala na společnost Gautzsch Großhandel žalobu pro porušení práv, jelikož daný altán měl představovat kopii jejího modelu uvedeného v dostupném zahradním katalogu v dubnu a květnu roku 2005 distribuovaném významným obchodníkům s bytovým a zahradním nábytkem, jakož i německým nákupním sdružením v odvětví nábytku (body 16 a násl.). Společnost Gautzsch Großhandel nicméně namítala, že altán a jeho vzhled vyvinula sama a představila ho ve svých výstavních prostorách v Číně již v březnu roku 2005 a jeden exemplář v témže roce zaslala do Belgie, což společnost MBM Joseph Duna měla dle jejich slov vědět (bod 18). Skrze soudní soustavu se spor dostal až k Soudnímu dvoru, který se musel vyjádřit k povaze zpřístupnění veřejnosti a rozsahu tohoto pojmu, zejména zda mohl daný vzor během obvyklých obchodních činností vejít ve známost v odborných kruzích činných v rámci Unie a specializovaných v daném oboru, pokud bylo vyobrazení (průmyslového) vzoru zasláno obchodníkům, popř. jakou roli hraje při zpřístupnění veřejnosti skutečnost, že zpřístupněno bylo v Číně mimo území Evropské unie či jen jednomu podniku v oboru.

Soudní dvůr uvedl, že nařízení 6/2002 považuje obchodní použití za jeden ze způsobů zpřístupnění nezapsaných (průmyslových) vzorů veřejnosti, přičemž se zde berou v potaz obvyklé obchodní činnosti, tj. obchodníci, kteří se neúčastnili navrhování dotčeného výrobku, nemohou být v zásadě vyloučeni z okruhu osob, které mohou být považovány za součást uvedených odborných kruhů (bod 27). Soudní dvůr dále uvedl, že i pouhá distribuce nezapsaného (průmyslového) vzoru obchodníkům činným v daném oboru v rámci Unie postačuje k tomu, aby bylo možné mít za to, že (průmyslový) vzor mohl během obvyklých obchodních činností vejít ve známost v odborných kruzích specializovaných v daném oboru (bod 29). Jelikož Čína může stát stranou obvyklého sledování trhu, bylo otázkou, zda zpřístupnění na jejím území je relevantním zpřístupněním veřejnosti. Soudní dvůr dovodil, že není nutné, aby k událostem zakládajícím zpřístupnění veřejnosti došlo na území Unie (bod 33), ačkoliv dodal, že (průmyslový) vzor nemůže být považován za zpřístupněný veřejnosti, pokud události zakládající zpřístupnění veřejnosti nemohly vejít ve známost v odborných kruzích činných v rámci Unie a specializovaných v daném oboru během obvyklých obchodních činností (bod 34). Dané skutečnosti však musí posoudit soud.

Soudní dvůr uzavřel, že lze mít za to, že nezapsaný (průmyslový) vzor mohl během obvyklých obchodních činností vejít ve známost v odborných kruzích činných v rámci Evropské unie, pokud byla vyobrazení uvedeného (průmyslového) vzoru zaslána obchodníkům činným v daném oboru. Na druhou stranu dodal, že nezapsaný (průmyslový) vzor, ačkoli byl zpřístupněn třetím osobám bez výslovné nebo mlčky předpokládané podmínky jeho utajení, nemohl vejít ve známost během obvyklých obchodních činností v odborných kruzích činných v rámci Evropské unie a specializovaných v daném oboru, pokud byl

zpřístupněn pouze jednomu podniku v oboru nebo byl představen ve výstavních prostorách podniku mimo území Unie. Posouzení všech těchto skutečností přitom přísluší provést soudu pro (průmyslové) vzory Společenství na základě okolností věci, která mu byla předložena.

Dvanáctiměsíční lhůta, ve které byl průmyslový vzor zpřístupněn veřejnosti je tzv. *ochrannou lhůtou (grace period)*. Znamená to, že původce může průmyslový vzor užívat a zveřejnit, nicméně aby mohl získat ochranu zapsaným průmyslovým vzorem, musí podat přihlášku průmyslového vzoru do 12 měsíců od takového zveřejnění.

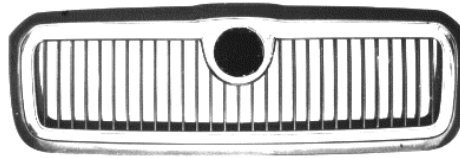
Mezi negativní podmínky zápisné způsobilosti patří soulad s *veřejným pořádkem, dobrými mravy a neexistence kolize se staršími právy*. ÚPV nezapiše do rejstříku takový vzor, který je v rozporu s veřejným pořádkem, dobrými mravy či pokud je již v rejstříku zapsán shodný průmyslový vzor s dřívějším právem přednosti (§ 8 a 9 ZPV).

Jelikož se průmyslové vzory užívají zejména k ochraně vzhledu oděvů, lze si představit rozpor s dobrými mravy například tam, kde by oděv nesl symboliku nacistických skupin či symboliku vulgární nebo lascivní.

Rozsah a doba ochrany

Rozsah ochrany je podstatný zejména pro užívání průmyslového vzoru a bránění třetím osobám takový vzor užívat. Je přitom dán samotným vyobrazením vzoru v rejstříku s určitými výjimkami jako jsou např. znaky, které jsou předurčeny technickou funkcí vzoru, nebo znaky, které musí být „*nutně reprodukovány v přesném tvaru a rozměrech, aby mohl výrobek, v němž je průmyslový vzor ztělesněn nebo na kterém je aplikován, být mechanicky spojen s jiným výrobkem nebo umístěn do jiného výrobku, kolem něj nebo proti němu tak, aby oba výrobky mohly plnit svou funkci*“ (§ 10 odst. 1 ZPV).

V uvedeném případě přední masky osobního automobilu je vyobrazení v rejstříku následující:

V případě advokátního taláru je vyobrazení v rejstříku následující:

Doba ochrany průmyslového vzoru činí 5 let od podání přihlášky a může být opakovaně prodlužována v pětiletých cyklech až na celkovou dobu 25 let. Podmínkou je zaplacení poplatku s žádostí o obnovu podávanou během posledního roku příslušného období (§ 11 odst. 1-3 ZPV). Zákon o ochraně průmyslových vzorů obsahuje při zmeškání doby, ve které se žádost o obnovu podává, možnost podat žádost do 6 měsíců ode dne, kdy měla být nejpozději podána (tzv. *poshověcí lhůta*); takový krok však sankcionuje dvojnásobným poplatkem (§ 11 odst. 4 ZPV). V případě nepodání žádosti o obnovu ani v tomto termínu pak průmyslový vzor zaniká ke dni, kdy měl původně zaniknout. V případě, že již třetí osoby v době těchto 6 měsíců započaly s „*využíváním průmyslového vzoru nebo k takovému využívání provedly vážné a účinné přípravy*“, nejsou obnovou v této době jejich práva dotčena (§ 11 odst. 5 ZPV).

Poplatek za obnovu průmyslového vzoru činí při prvním prodloužení o 5 roků 3.000,- Kč, při druhém prodloužení o 5 roků 6.000,- Kč, při třetím 9.000,- Kč a při čtvrtém prodloužení o 5 roků 12.000,- Kč.²³

4.6 Právo k průmyslovému vzoru a účinky zapsaného průmyslového vzoru

Právo k průmyslovému vzoru náleží *původci* či *jeho právnímu nástupci*, popř. *spolupůvodci* v rozsahu jeho podílu; toto jsou pak osoby, které mohou podávat přihlášku průmyslového vzoru (§ 12 ZPV),

²³ Srov. položka 137 dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

leďaže právo na průmyslový vzor převedou na jinou osobu, nebo toto právo přejde na zaměstnavatele (*podkapitola 4.7*).

Zapsaný průmyslový vzor jeho vlastníku poskytuje ode dne podání přihlášky (§ 19 odst. 2 ZPV) právo daný vzor užívat a bránit třetím osobám v užívání bez jeho souhlasu (*ius excludendi*). Dále vlastník může na zapsaný průmyslový vzor udělit licenci, učinit z něj předmět zástavního práva či právo k průmyslovému vzoru převést translativním převodem (*kapitola 7*).

Práva ze zápisu se ale nevztahují např. na jednání třetích osob pro *neobchodní* či *experimentální účely* či při uplatnění dalších výjimek, stejně jako se nevztahují např. na dovoz náhradních dílů a příslušenství do České republiky za účelem opravy určitého dopravního prostředku (§ 23 ZPV).

V případě, že se zmíněný advokátní talár (jinak chráněný průmyslovým vzorem) bude používat doma či ve škole pro nácviky simulovaného soudního jednání, je takové jednání pokryto výjimkou užití pro neobchodní účely („jednání třetích osob uskutečněná pro neobchodní účely“ – § 23 odst. 1 písm. a) ZPV).

Podobný případ by byl, kdyby jinak chráněné díly karosérie automobilu sloužily výzkumným institucím pro experimentální testy výdrže a odolnosti („jednání třetích osob uskutečněná pro experimentální účely“ – § 23 odst. 1 písm. c) ZPV).

Rozsah zákazu třetím osobám užívat zapsaný průmyslový vzor Společenství pomohl utvářet i Soudní dvůr v rozsudku (prvního senátu) ze dne 16. 2. 2012 ve věci Celaya Empanaza y Galdos Internacional SA proti Proyectos Integrales de Balizamiento SL (C-488/10).

Spor vznikl mezi společnostmi Celaya Empanaza y Galdos Internacional SA a společností Proyectos Integrales de Balizamiento SL. Společnost Cegasa podala žalobu pro porušení práv k (průmyslovému) vzoru Společenství, který byl tvořen silničním směrovým sloupkem, proti druhé jmenované společnosti, která o pár let později uvedla na trh silniční směrový sloupek, který však nepůsobil odlišným celkovým dojmem (bod 26), ačkoliv byl zveřejněn v rejstříku (průmyslových) vzorů Společenství (bod 27). Druhá společnost argumentovala zejména tím, že její směrový sloupek je reprodukcí (průmyslového) rovněž zapsaného vzoru Společenství a že dokud nedojde k prohlášení zápisu za neplatný, svědčí jeho majiteli podle nařízení právo na užívání, takže výkon uvedeného práva nemůže být považován za porušení práv (bod 30).

Skrze soudní soustavu se spor dostal až k Soudnímu dvoru, který byl tázán, zda se právo zakázat třetím osobám užívat uvedený (průmyslový) vzor vztahuje na všechny třetí osoby, které používají jiný (průmyslový) vzor, jenž na informovaného uživatele nepůsobí celkovým odlišným dojmem, nebo naopak vylučuje třetí osobu, která užívá svůj později zapsaný (průmyslový) vzor Společenství, dokud nebude tento (průmyslový) vzor prohlášen za neplatný, a popř. jaká je v tomto role úmyslu takové třetí osoby.

Soudní dvůr uvedl, že nařízení 6/2002 nevylučuje podání žaloby pro porušení práv majitelem zapsaného (průmyslového) vzoru Společenství, jejímž předmětem je zákaz užívání později zapsaného (průmyslového) vzoru, který na informovaného uživatele nepůsobí odlišným celkovým dojmem (bod 36), jelikož nařízení samotné nerozlišuje podle toho, zda třetí osoba je či není majitelem zapsaného (průmyslového) vzoru Společenství (bod 33). Třetí osobou je pak i majitel (průmyslového) vzoru Společenství zapsaného později (bod 44). Na adresu úmyslu Soudní dvůr uvedl, že rozsah práv přiznaných nařízením musí být určen objektivně a nemůže se lišit v závislosti na okolnostech jednání osoby, která podává přihlášku (průmyslového) vzoru Společenství (bod 55).

Soudní dvůr uzavřel, že právo zakázat třetím osobám užívat uvedený (průmyslový) vzor se vztahuje na jakoukoliv třetí osobu, která užívá (průmyslový) vzor, jenž na informovaného uživatele nepůsobí odlišným

celkovým dojmem, včetně třetí osoby, která je majitelem (průmyslového) vzoru Společenství zapsaného později, přičemž takovýto závěr je zcela nezávislý na úmyslu a jednání třetí osoby.

Mnohost subjektů při porušování práv ze zapsaného průmyslového vzoru společenství byla předmětem rozsudku Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 27. 9. 2017 ve spojených věcech Nintendo Co. Ltd proti BigBen Interactive GmbH a BigBen Interactive SA (C-24/16 a C-25/16).

Žádost o předběžnou otázku byla předložena v rámci sporů mezi společnostmi Nintendo Co. Ltd, usazenou v Japonsku, společností BigBen Interactive GmbH, usazenou v Německu, a společností BigBen Interactive SA, která je mateřskou společností společnosti BigBen Německo, usazenou ve Francii, ve věci žalob pro porušení z důvodu údajného porušení práv společnosti Nintendo z (průmyslových) vzorů Společenství, jejichž je tato společnost majitelkou (pro příslušenství k herní konzoli „Wii“), ze strany německé a francouzské společnosti BigBen. Společnosti BigBen na trh uváděly výrobky, které porušovaly (průmyslové) vzory Společenství, přičemž jelikož výrobky pocházely z Francie docházelo též k porušení práv ve Francii.

Soudní dvůr byl mimo jiné tázán, zda může soud členského státu EU v rámci soudního řízení o prosazování nároků z (průmyslového) vzoru Společenství přijmout vůči žalovanému usazenému v jiném členském státě, který dodal žalovanému usazenému v dotčeném členském státě zboží, čímž pravděpodobně porušil práva duševního vlastnictví, opatření, která platí v celé Unii a neomezují se na dodavatelské vztahy, na nichž byla založena soudní příslušnost. Další otázka pak směřovala na to, jak určit země, ve kterých došlo k porušení, pokud zboží, které porušuje (průmyslový) vzor Společenství, porušovatel nabízí na internetových stránkách a tyto stránky se také zaměřují na jiné členské státy než na členský stát, v němž je porušovatel usazen, či je nechá přepravit do jiného členského státu než státu, kde je usazen.

Soudní dvůr vyložil vztah unijních norem pro výklad soudní příslušnosti (body 39 a násl.) a upozornil na již existující soudní rozhodnutí zabývající se skupinou společností jednajících totožným nebo podobným způsobem, v souladu se společnou politikou, která byla vypracována pouze jednou z nich (bod 51). Podle Soudního dvora je navíc nutné zkoumat územní působnost příkazů ukládajících postihy a jiná opatření v kontextu místní příslušnosti soudu, který bude ukládat postih, jakož i územního rozsahu výlučného práva majitele (body 58 a 53). Práva majitele (průmyslového) vzoru Společenství se přitom v zásadě vztahují na celé území Unie, na kterém je (průmyslovým) vzorům Společenství poskytována jednotná ochrana (bod 59 a násl.). Rozsah pravomoci soudů pro (průmyslové) vzory Společenství v oblasti porušení je upraven tak, že daný soud má pravomoc ve věcech porušení, k nimž došlo nebo k nimž hrozí dojít na území kteréhokoli členského státu (bod 61). Co do určování zemí, ve kterých došlo k porušení práv, Soudní dvůr poznamenal, že tento pojem se vztahuje na zemi, ve které došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody. Za okolností, kdy jsou témuž žalovanému vytýkána různá porušení, k nimž došlo v různých členských státech, není k určení skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, namísto vycházet z každého jednotlivého vytýkaného porušení, nýbrž je třeba jednání uvedeného žalovaného posoudit globálně, s cílem určit místo, kde k prvotnímu porušení, z něhož vyplývá vytýkané jednání, došlo nebo hrozí dojít (bod 111).

Soudní dvůr proto rozhodl, že daná opatření mohou mířit skrze jeden subjekt na druhý, který je s ním propojen svou činností a vztahuje se k rozsahu daného nařízení, a to s působností vztahující se na celé území Unie. Zemi, ve které k porušení práva došlo, je pak nutno vykládat jako zemi, ve které došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody. Není přitom namísto brát v potaz každé jednotlivé vytýkané porušení, nýbrž je nutno posuzovat věc globálně s cílem určit místo, kde k prvotnímu porušení, z něhož vyplývá vytýkané jednání, došlo nebo hrozí dojít.

Práva z průmyslového vzoru jsou dále omezena prostřednictvím *vyčerpání práv a práva předchozího uživatele*. Vyčerpání práv je princip, podle kterého se práva z daného zapsaného průmyslového vzoru nevztahují na nakládání s výrobkem, ve kterém je vzor ztělesněn nebo na který je aplikován, pokud byl daný výrobek uveden na trh v Evropských společenstvích nebo jiném státě tvořícím Evropský hospodářský prostor vlastníkem nebo s jeho souhlasem (§ 24 ZPV). Právo předchozího uživatele pak znamená, že práva ze zapsaného průmyslového vzoru nepůsobí vůči třetím osobám, které před podáním přihlášky či přede dnem vzniku práva přednosti na území České republiky daný průmyslový vzor užívaly či jej vytvořily nezávisle na daném vzoru (§ 25 ZPV).

Pokud by přední masku osobního automobilu někdo podomácku vytvořil přede dnem vzniku práva přednosti a používal by ji v rámci rodinného zemědělského závodu na zemědělském stroji, uplatnilo by se právo předchozího uživatele a nositel práv ze zapsaného průmyslového vzoru by se nemohl domáhat svých práv vůči takové osobě, neboť § 25 odst. 1 ZPV stanoví, že „práva ze zapsaného průmyslového vzoru nepůsobí vůči třetím osobám, které mohou prokázat, že před datem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti započaly na území České republiky s užíváním průmyslového vzoru spadajícího do rozsahu ochrany zapsaného průmyslového vzoru, jestliže užívaný průmyslový vzor byl vytvořen nezávisle na zapsaném průmyslovém vzoru, nebo za tímto účelem učinily vážné přípravy. Takovéto osoby jsou oprávněny užívat průmyslový vzor při své podnikatelské činnosti, při které předchází užití bylo uskutečněno nebo připravováno“.

Zánik práva ze zapsaného průmyslového vzoru

Právo ze zapsaného průmyslového vzoru *zaniká* ve dvou případech, a to, jestliže *uplyne doba* jeho ochrany nebo se ho jeho vlastník *vzdá* (§ 26 ZPV). V případě uplynutí doby ochrany právo zaniká k poslednímu dni takové doby; v případě vzdání se zaniká dnem, kdy je tato skutečnost vyznačena v rejstříku a zároveň při existenci práv třetích osob k danému vzoru vlastník doloží ÚPV, že byly takové třetí osoby o vzdání se informovány (§ 26 ZPV).

Výmaz zapsaného průmyslového vzoru

Zapsaný průmyslový vzor lze také vymazat z rejstříku (tzv. *výmaz*). Výmaz provádí ÚPV za podmínek stanovených zákonem (§ 27 ZPV) na písemný návrh s věcným odůvodněním a předložením důkazních prostředků (§ 29 odst. 1 ZPV). Správní řízení o návrhu na výmaz užitného vzoru je řízením koncentrovaným.²⁴

Mezi výmazové důvody patří například absence znaků zápisné způsobilosti, neexistence práva vlastníka k průmyslovému vzoru, nedostatek novosti, individuální povahy, kolize s autorskými právy a další. Návrh na výmaz pak podle jednotlivých podmínek podává buď osoba, která má právo na podání přihlášky průmyslového vzoru, nebo osoba, jejíž práva jsou dotčena (§ 27 odst. 1-3 ZPV). Výmaz samotný má účinky, jako by průmyslový vzor nebyl do rejstříku zapsán (§ 28 ZPV), nicméně před samotným výmazem je vlastníku v dané lhůtě umožněno, aby se k návrhu vyjádřil.

²⁴ Srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, č.j. 9 Ca 290/2009-65.

4.7 Zaměstnanecký průmyslový vzor

Stejně jako v případě autorského práva, kde existuje institut zaměstnaneckého díla dle § 58 AZ (*kapitola 6*), či práva patentového, kde existuje tzv. podnikový vynález dle § 9 ZV²⁵ (*kapitola 5*), i v případě průmyslových vzorů existuje institut, který má zhodnotit investici zaměstnavatele do vzniku tohoto průmyslového vzoru.

Zaměstnanecký průmyslový vzor je takový průmyslový vzor, který původce vytvořil „*ke splnění úkolu vyplývajícího z pracovního poměru, z členského nebo z jiného obdobného vztahu*“ (§ 13 odst. 1 ZPV). V tomto případě právo na průmyslový vzor *přechází* na zadavatele, který „*původci vytvoření průmyslového vzoru zadal*“. Obdobně jako v případě tzv. podnikového vynálezu má zaměstnanec, který průmyslový vzor vytvořil (původce), povinnost písemně vyrozumět zadavatele (zaměstnavatele) o vytvoření průmyslového vzoru a předat mu veškeré podklady. Zadavatel (zaměstnavatel) má pak tři měsíce na uplatnění práva na průmyslový vzor, jinak právo přechází zpět na původce; po tuto dobu pak obě strany musejí zachovávat mlčenlivost.

Nutno upozornit, že označení „pracovní poměr“ v tomto případě není šťastně užito, neboť pracovní právní vztahem, o kterém toto ustanovení ve skutečnosti pojednává, může být jak pracovní poměr, tak i vztah založený dohodou o provedení práce nebo vztah založený dohodou o pracovní činnosti (viz z § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů).²⁶

Zaměstnanec má též právo na kompenzaci ve formě *přiměřené odměny*, a to v závislosti na podílu zadavatele na vytvoření vzoru, rozsahu zadání původci a přínosu dosaženého užíváním vzoru. Pokud by se již vyplacená odměna dostala „*do zjevného nepoměru s přínosem dosaženým pozdějším užíváním nebo jiným uplatněním průmyslového vzoru, má původce právo na dodatečné vypořádání*“ (§ 13 ZPV). Při skončení pracovního vztahu mezi zadavatelem a původcem zůstávají práva a povinnosti, která vznikla v souvislosti se vznikem zaměstnaneckého průmyslového vzoru, nedotčena (§ 14 ZPV).

Soudní dvůr se věnoval problematice **zaměstnaneckého průmyslového vzoru** v rozsudku (prvního senátu) ze dne 2. 7. 2009 ve věci Fundación Española para la Innovación de la Artesanía (FEIA) proti Cul de Sac Espacio Creativo SL, Acierta Product & Position SA (C-32/08).

Společnost FEIA vypracovala projekt, v rámci něhož mohly řemeslné dílny z různých odvětví díky návrhu (průmyslového) vzoru vytvořeného odborníkem v oboru zhotovit škálu předmětů za účelem jejich uvedení na trh (bod 28). Smlouvy s těmito dílnami uzavírala společnost AC&G coby organizátor daného projektu (bod 29). V rámci tohoto procesu došlo například k uzavření ústní smlouvy se společností Cul de Sac, která tak byla pověřena vytvořením konkrétního (průmyslového) vzoru v podobě kukačkových hodin (bod 31 a násl.). Společnost Cul de Sac nicméně vedle vytvoření těchto hodin uvedla na trh celou kolekci kukačkových hodin. Společnost FEIA, která se považovala za majitele nepsaného (průmyslového) vzoru Společenství k hodinám vytvořeným na objednávku, však na společnost Cul de Sac podala žalobu pro porušení práv k uvedeným (průmyslovým) vzorům, a podpůrně pro nekalosoutěžní praktiky (bod 33).

Soudní dvůr byl ve výsledku tázán, zda se ustanovení nařízení 6/2002 ohledně zaměstnaneckého průmyslového vzoru vztahují pouze na (průmyslové) vzory Společenství vyvinuté v rámci

²⁵ Zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů

²⁶ Blíže viz KOUKAL, 2015, op. cit., s. 75 a násl.

pracovněprávního vztahu, v němž je tvůrce/původce vázán smlouvou podléhající pracovnímu právu, jež nese znaky závislé činnosti a práce vykonávané na cizí účet, popř. zda je možný širší výklad i například na vytváření průmyslových vzorů na objednávku. Soudní dvůr

Soudní dvůr zdůraznil, že ustanovení ohledně zaměstnaneckého průmyslového vzoru jsou výjimkou ke klasickému schématu, podle kterého právo k (průmyslovému) vzoru Společenství má původce (průmyslového) vzoru nebo jeho právní nástupce (bod 44). Podle restriktivního výkladu čl. 14 odst. 3 nařízení 6/2002 má právo k (průmyslovému) vzoru Společenství zaměstnavatel, je-li (průmyslový) vzor Společenství vyvinut zaměstnancem vykonávajícím své pracovní povinnosti nebo jedajícím na základě příkazů svého zaměstnavatele, pokud se nedohodnou jinak nebo není vnitrostátními právními předpisy stanoveno jinak (bod 44). Pozice zaměstnance a zaměstnavatele je podle Soudního dvora třeba vykládat restriktivně, neboť takový je úmysl unijního zákonodárce (body 47 a násl.). Ani možnost „sjednání jinak“ nemůže pak dopad napadeného ustanovení rozšířit na zcela odlišné smluvní vztahy, neboť smyslem této možnosti je zejména umožnění výkonu práv zaměstnanci (bod 50). Soudní dvůr závěrem dodal, že v případě převodu práva k nezapsanému (průmyslovému) vzoru Společenství je třeba vždy prověřit obsah takové smlouvy a určit, zda k takovému převodu ze strany původce skutečně došlo (bod 80).

Soudní dvůr rozhodl, že ustanovení ohledně zaměstnaneckého průmyslového vzoru se nepoužije na (průmyslový) vzor Společenství vyvinutý na objednávku. Navíc uzavřel, že právo k (průmyslovému) vzoru Společenství náleží původci, nebylo-li smluvně převedeno na jeho právního nástupce.

4.8 Řízení o přihlášce průmyslového vzoru

Řízení o přihlášce průmyslového vzoru je *správním řízením* s odchylkami stanovenými v zákoně o ochraně průmyslových vzorů (§ 40 ZPV).²⁷ Řízení začíná podáním *přihlášky průmyslového vzoru* u ÚPV (§ 34 ZPV). V návaznosti na to se platí příslušný *poplatek*. Přihláška obsahuje zejména žádost o zápis do rejstříku, identifikátory původce a přihlašovatele, stejně jako identifikaci výrobku, v němž je průmyslový vzor ztělesněn a vyobrazení každého průmyslového vzoru, o jehož zápis je žádáno (§ 35 ZPV). Podáním přihlášky vzniká přihlašovateli právo přednosti; pokud by však takové právo existovalo na základě mezinárodní smlouvy, pak jej musí přihlašovatel uplatnit již v přihlášce a prokázat je, jinak se k němu nepřihlíží (§ 36 ZPV).

²⁷ Bližší podmínky samotného řízení upravuje vyhláška o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů (srov. vyhláška č. 550/1990 Sb., o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů, ve znění pozdějších předpisů).

Přihláška se podává na předepsaném formuláři dostupném [ZDE](#). Na stejném místě je zároveň k dispozici návod k vyplnění přihlášky a další podrobnější informace. Přihláška se dá odevzdat u ÚPV osobně či zaslat elektronicky. Za přijetí přihlášky průmyslového vzoru se v základu platí poplatek 1.000,- Kč.²⁸

ÚŘAD PRŮMYSLOVÉHO VLASTNICTVÍ Antonína Čermáka 2a 160 68 Praha 6 Telefon: 220 383 111 Fax: 224 324 718 E-mail: posta@upv.cz		WWW.UPV.CZ
PŘIHLÁŠKA PRŮMYSLOVÉHO VZORU se žádostí o zápis průmyslového vzoru do rejstříku		
(Vyplní Úřad) Pořadové číslo: Spisová značka přihlášky:		
Potvrzení o přijetí vydáno dne:	<input type="text"/>	
Vyřizuje	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Kód	<input type="text"/>	<input type="text"/>
1. DRUH PŘIHLÁŠKY (Vybrané možnosti označte křížkem.)		
Přihláška NÁRODNÍ ☐	nebo ZAHRANIČNÍ ☐	
Přihláška JEDNODUCHÁ, obsahující 1 průmyslový vzor ☐		
nebo přihláška HROMADNÁ - vyplňte počet průmyslových vzorů, které obsahuje <input type="text"/>		
Přihláška ROZDĚLENÁ z původně podané přihlášky číslo <input type="text"/>		
2. NÁZEV PRŮMYSLOVÉHO VZORU		
<input type="text"/>		

Nutno upozornit, že na rozdíl od ostatních průmyslových práv může být přihláška průmyslového vzoru jednoduchá (se žádostí o zápis pouze jednoho průmyslového vzoru) nebo hromadná (se žádostí o zápis více průmyslových vzorů). Hromadná přihláška pak má svá specifika (srov. § 35 odst. 4 a 5 ZPV) a dá se až do zápisu v rejstříku rozdělit se zachováním práva přednosti (srov. § 37 odst. 5 ZPV).

V návaznosti na podání přihlášky ÚPV provádí *průzkum přihlášky* průmyslového vzoru, ve kterém mimo jiné posuzuje novost a individuální povahu průmyslového vzoru. Tento průzkum (kvalitativně srovnatelný s formálním a věcným průzkumem u ochranných známek) je mezi zahraničními úpravami ojedinělý, jak zmíněno výše ([podkapitola 4.2](#)).

Pokud přihláška neobsahuje požadované náležitosti, ÚPV přihlašovatele vyzve, aby nedostatky odstranil, k čemuž mu stanoví lhůtu (§ 37 odst. 2 ZPV). Pokud se dané nedostatky v rozsahu § 35 ZPV odstraní, pak se za den podání přihlášky považuje den, kdy ÚPV obdrží opravu; v opačném případě se přihláška považuje za nepodanou (§ 37 odst. 3 ZPV). V případě dalších nedostatků se při jejich neodstranění přihlašovatelem řízení o přihlášce průmyslového vzoru zastaví (§ 37 odst. 4 ZPV). Pokud není předmětem přihlášky průmyslový vzor, vzor nesplňuje požadavky dle zákona o ochraně průmyslových vzorů (tj. zejména není nový či nemá individuální povahu), či dochází ke kolizi se

²⁸ Poplatky jsou obecně upraveny zákonem č. 634/2004 Sb. o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Pro přehled poplatků srov. ÚŘAD PRŮMYSLOVÉHO VLASTNICTVÍ. Poplatky. *ÚPV* [online].

starším shodným průmyslovým vzorem s účinky v České republice, ÚPV takovou přihlášku zamítne; nejprve však umožní přihlašovatelovi vyjádřit se k důvodům zamítnutí (§ 37 odst. 6 ZPV).

Pokud nedojde k zastavení řízení či zamítnutí přihlášky, ÚPV *zapiše průmyslový vzor do rejstříku* a přihlašovatelovi vydá o daném zápisu *osvědčení* (§ 38 ZPV). Na rozdíl od patentů či ochranných známek se přihláška v průběhu zápisného řízení nezveřejňuje. ÚPV zapsaný průmyslový vzor zveřejní až se zápisem do rejstříku (existuje však možnost odložení zveřejnění v maximální délce 30 měsíců od data podání přihlášky či dne vzniku práva přednosti). Samotný zápis (či odložení zveřejnění) oznámí ÚPV ve Věstníku (§ 38 ZPV) stejně jako se ve Věstníku posléze oznamují jednotlivá obnovení ochrany.

Co se týče prvního příkladu průmyslového vzoru, tj. přední masky osobního automobilu, čtvrtá obnova doby ochrany byla zveřejněna ve [Věstníku č. 2016/21 \(s. 6, rubrika Čtvrté obnovy doby ochrany průmyslových vzorů\)](#). Druhý příklad průmyslového vzoru, tj. advokátní talár, byl při zápisu zveřejněn ve [Věstníku č. 2010/43 \(s. 2, rubrika Zapsané průmyslové vzory – přehled podle tříd\)](#).

4.9 Průmyslový vzor společenství

Hlavním účelem nařízení 6/2002 je ustavit jednotný systém průmyslového vzoru Společenství a zavést jednotnou ochranu průmyslových vzorů s jednotnými účinky pro celé Evropské společenství/Evropskou unii (recitál 1 nařízení 6/2002). Průmyslový vzor Společenství má *jednotnou povahu*, což znamená, že má stejné účinky v celém Společenství (Evropské unii). Může být zapsán, převeden, lze se ho vzdát, může být zrušen nebo prohlášen za neplatný a jeho užívání může být zakázáno pouze pro území celého Společenství (Evropské unie) dle čl. 1 odst. 3 nařízení 6/2002. Jedinou výjimkou ze zásady jednotnosti průmyslového vzoru jsou licence, kterými lze poskytnout užívání průmyslového vzoru jak pro území celého Společenství (Evropské unie), tak pouze na území jednoho nebo několika členských států (čl. 32 odst. 1 nařízení 6/2002).

Jednotná povaha průmyslového vzoru Společenství v sobě zahrnuje dva aspekty. Prvním je *koncentrace zápisného řízení a sporů* o prohlášení neplatnosti u jednotných orgánů Společenství (Evropské unie), druhým je jednotný účinek soudních rozhodnutí, která se týkají práv k průmyslovým vzorům Společenství.

V případě zapsaných průmyslových vzorů Společenství probíhá proces registrace (čl. 48 nařízení 6/2002) a prohlášení neplatnosti (čl. 52 až 53 nařízení 6/2002) v jednom místě, kterým je Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), přičemž k zápisu dochází na základě jednotné hmotněprávní a procesně-právní úpravy. Podmínky zápisné způsobilosti jsou v zásadě shodné, jako u českých zapsaných průmyslových vzorů, tj. jedná se o novost (čl. 5 a 7 nařízení 6/2002), individuální povahu (čl. 6 a 8 nařízení 6/2002) či soulad s veřejným pořádkem a dobrými mravy (čl. 9 nařízení 6/2002).

Co se týče prohlášení neplatnosti (obdoba českého výmazu), to může být učiněno jak před EUIPO, tak v rámci řízení o uplatňování práv ze zapsaného průmyslového vzoru Společenství, a to tzv. *soudy pro průmyslové vzory Společenství* (čl. 24 odst. 1 nařízení 6/2002).

Zapsaný průmyslový vzor Společenství

Zápisné řízení u zapsaných průmyslových vzorů Společenství probíhá před EUIPO, který provádí *formální* a pouze *velmi omezený věcný průzkum* zápisné způsobilosti (v jeho rámci prověřuje pouze to, zda se vůbec jedná o průmyslový vzor dle čl. 3 písm. a) nařízení 6/2002) a posuzuje podmínku souladnosti průmyslového vzoru s dobrými mravy/veřejným pořádkem (čl. 9 nařízení 6/2002). Otázka naplnění předpokladů novosti a individuální povahy je řešena až případně v rámci sporného řízení o prohlášení neplatnosti (buď před EUIPO, nebo před některým ze soudů pro průmyslové vzory Společenství).

Na základě zápisu průmyslového vzoru Společenství do rejstříku získává vlastník zapsaného průmyslového vzoru časově omezenou výhradní ochranu (základní *doba ochrany* je 5 let s maximálním prodloužením na 25 let ode dne podání přihlášky), jejímž hlavním obsahem je právo záповědi (*ius excludendi* dle čl. 19 nařízení 6/2002) a právo udělovat souhlas s užitím průmyslového vzoru.

Zapsaný průmyslový vzor Společenství je *předmětem vlastnictví* (čl. 27 až 34 nařízení 6/2002). Může být převeden formou translativního převodu práv, může být předmětem práva zástavního nebo může být předmětem výkonu rozhodnutí či k němu může jeho vlastník poskytnout licenci (čl. 32). Licenci lze poskytnout jak pro celé území Společenství (Evropské unie), tak pouze pro jeden nebo několik členských států. Účinnost licence vůči třetím osobám je (obdobně jako účinnost zápisu převodu, účinnost vzniku zástavního práva apod.) vázána až na zápis do rejstříku průmyslových vzorů Společenství (čl. 33 nařízení 6/2002) ([kapitola 7](#)).

Příkladem zapsaného průmyslového vzoru Společenství může být například **tvár vozidla Škoda**, průmyslový vzor s označením Automobil (číslo zápisu 000092879-0001, číslo přihlášky 92879, zapsáno 27. 1. 2004, původce Thomas Ingenlath, majitel ŠKODA AUTO a.s., Locarnské zatřídění 12-08, tj. třída Dopravní a zdvihací prostředky, podtřída Automobily, autobusy a nákladní vozy).

Nezapsaný průmyslový vzor Společenství

S ohledem na ochranu zájmů zejména textilního průmyslu, který produkuje výrobky s krátkou dobou životnosti, byla zavedena krátká a neformální ochrana designu tzv. nezapsaným průmyslovým vzorem Společenství. Současně tato forma ochrany představuje realizaci závazků, které Evropské unii vyplývají z čl. 25 odst. 2 Dohody TRIPS.

Na rozdíl od autorského práva není u nezapsaného průmyslového vzoru třeba, aby průmyslový vzor byl jedinečným výsledkem tvůrčí duševní činnosti ([kapitola 6](#)). Oproti ochraně nekalosoutěžní, která je založená na odpovědnostním principu, zase ochrana cestou nezapsaných průmyslových vzorů zakládá výlučná práva (právo na ochranu proti kopírování).

Nařízení 6/2002 chápe režim nezapsaných průmyslových vzorů jako režim komplementární k režimu zapsaných průmyslových vzorů Společenství. *Oba režimy se tak doplňují*. Propojení obou forem ochrany se projevuje především v tom, že nařízení 6/2002 poskytuje vlastníku průmyslového vzoru tzv. *ochrannou lhůtu (grace period)*, v rámci níž je možné přihlásit (dosud nezapsaný) průmyslový vzor

k ochraně, aniž je předchozí zveřejnění vlastníkem na překážku novosti nebo individuální povahy (čl. 7 odst. 2 nařízení 6/2002).

Stejná kombinace ochran se potom uplatní i ve vztahu mezi národním zapsaným průmyslovým vzorem a nezapsaným průmyslovým vzorem Společenství. I zde může vlastník nezapsaného průmyslového vzoru Společenství využít ochrannou lhůtu (§ 6 odst. 2 ZPV) a v rámci jejího plynutí podat přihlášku průmyslového vzoru (aniž by zpřístupnění veřejnosti v takové ochranné lhůtě bylo na překážku novosti nebo individuální povahy).

Definiční kritéria (jakási *quasi zápisná způsobilost*) nezapsaného průmyslového vzoru Společenství jsou stejná, jako v případě zapsaného průmyslového vzoru, tj. *novost, individuální povaha, soulad s veřejným pořádkem a dobrými mravy*. Oproti zapsanému průmyslovému vzoru je však pro posuzování novosti a individuální povahy rozhodný okamžik zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti, a nikoliv okamžik podání přihlášky.

Doba ochrany

Doba ochrany se u nezapsaného průmyslového vzoru počítá od okamžiku zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti. V případě nezapsaného průmyslového vzoru z logiky věci *není možné žádat o obnovení zápisu*, doba ochrany je tak fixně stanovena na dobu *tří let* (čl. 11 odst. 1 nařízení 6/2002).

Oproti zapsanému průmyslovému vzoru poskytuje nezapsaný průmyslový vzor zúžený rozsah ochrany. Jediné právo, které nařízení 6/2002 vlastníku nezapsaného průmyslového vzoru přiznává, je právo *zápovědní*, a to pouze v případech, kdy napadané užití vyplývá z *kopírování průmyslového vzoru* (čl. 19 odst. 2 nařízení 6/2002). Zápovědní právo se však nevztahuje na takové užívání průmyslového vzoru, které vyplývá z nezávislé tvůrčí práce původce nezapsaného průmyslového vzoru, u něhož se lze důvodně domnívat, že nebyl obeznámen s průmyslovým vzorem, který byl zpřístupněn veřejnosti jeho vlastníkem (čl. 19 odst. 2 nařízení 6/2002).

Nezapsaný průmyslový vzor může být *prohlášen za neplatný* pouze soudem pro průmyslové vzory Společenství (žádné zápisné řízení zde neprobíhá). V souladu s čl. 24 odst. 3 nařízení 6/2002 může soud nezapsaný průmyslový vzor prohlásit za neplatný pouze v rámci řízení o prohlášení neplatnosti nebo v rámci řízení o uplatňování práv na základě návrhu protistrany.

4.10 Mezinárodní průmyslový vzor

V zahraničí je možno průmyslový vzor přihlašovat národní cestou v jednotlivých národních státech.²⁹ Jak uvádí ÚPV, „splňují-li podaná přihláška a její předmět formální a věcné náležitosti, získá přihlašovatel sadu jednotlivých na územích daných států působících a na sobě nezávislých ochran“.³⁰ Problém je však to, že se v každém jednotlivém státě podmínky liší a podstupovat jednotlivá řízení souběžně je v tomto ohledu nepraktické, nemluvě o finanční náročnosti celého procesu. K překonání

²⁹ Nutno upozornit, že ve Spojených státech se design chrání patentem, nikoliv průmyslovým vzorem (srov. UNITED STATES PATENT AND TRADEMARK OFFICE. Design Patent Application Guide. *USPTO* [online]).

³⁰ Srov. ÚŘAD PRŮMYSLVÉHO VLASTNICTVÍ, Základní informace o přihlašování průmyslových vzorů do zahraničí, op. cit., s. 1.

praktických a finančních obtíží u přihlašování do zahraničí slouží mezinárodní zápis průmyslového vzoru, tzv. „*Haagský systém*“.

Již bylo zmíněno, že Česká republika sice není smluvní stranou Haagské dohody, ale na jejím území lze získat ochranu mezinárodním průmyslovým vzorem díky tomu, že se Evropská unie stala smluvní stranou tzv. Ženevského aktu. Jako členský stát tak lze v průběhu zápisu designovat celou Evropskou unii.

Žádost o mezinárodní zápis může podat každá fyzická nebo právnická osoba, která má na území členského státu (případně členského státu mezivládní organizace) bydliště, obvyklé sídlo nebo podnik, nebo každý příslušník státu, který je smluvní stranou. Podání mezinárodní přihlášky má stejné účinky jako podání přihlášky národní cestou (čl. 14 odst. 1 Haagské dohody) a mezinárodní zápis má stejné účinky jako zápis provedený národním úřadem (čl. 14 odst. 2 Haagské dohody). Mezinárodní úřad (Světová organizace duševního vlastnictví / WIPO), který provádí *mezinárodní zápis*, po obdržení přihlášky a po průzkumu formálních náležitostí mezinárodní přihlášky (čl. 8) provede mezinárodní zápis, který zveřejní, a zašle kopii zveřejnění mezinárodního zápisu všem určeným úřadům (čl. 10). Každá členská země, která provádí věcný průzkum přihlášek průmyslových vzorů a která si to vyhradila, po oznámení zveřejnění provede vlastní průzkum zápisné způsobilosti průmyslového vzoru. V případě, že průmyslový vzor nevyhovuje podmínkám zápisné způsobilosti, WIPO oznámí, že podmínky pro udělení ochrany nejsou splněny, a účinky mezinárodního zápisu na území dané smluvní strany částečně nebo úplně *odmítne* (čl. 12 odst. 1).

Doba platnosti mezinárodního zápisu je 5 let od data zápisu, přičemž zápis může být (po zaplacení obnovovacích poplatků) obnoven na dodatečná pětiletá období (čl. 17 odst. 2). Maximální doba ochrany je stanovena v příslušných národních předpisech. Na úrovni Evropské unie omezena horním limitem 25 let.³¹

4.11 Národní zapsaný průmyslový vzor jako předmět vlastnictví

Ke smluvnímu užívání průmyslového vzoru je zapotřebí *licence* (§ 32 odst. 1 ZPV) podle OZ ([kapitola 7](#)).³² Zapsaný průmyslový vzor lze ale také převést formou *translativního převodu*. Pro převodní smlouvu se vyžaduje písemná forma. Aby byla převodní smlouva účinná vůči třetím osobám, musí být převod zapsán v rejstříku průmyslových vzorů (§ 30 ZPV). Zákon o ochraně průmyslových vzorů dále předpokládá možnost *zastavení* zapsaného průmyslového vzoru při současném zápisu zástavního práva do rejstříku (§ 1309 a násl. OZ) stejně jako možnost, aby průmyslový vzor byl *předmětem výkonu rozhodnutí* (§ 31 ZPV).

Pokud práva ze zapsaného průmyslového vzoru přísluší několika osobám, je zapsaný průmyslový vzor předmětem *podílového spoluvlastnictví* (§ 33 ZPV), které se podpůrně řídí právní úpravou podílového spoluvlastnictví v občanském zákoníku (§ 1115 a násl. OZ). Každý ze spoluvlastníků je „*oprávněn*

³¹ Pro více informací srov. WIPO. Industrial Designs. *WIPO* [online].

³² Zákon o ochraně průmyslových vzorů v tomto kontextu odkazuje na starou právní úpravu v podobě již neúčinného obchodního zákoníku (srov. § 32 odst. 4 ZPV).

uplatňovat nároky z porušení nebo ohrožení práv k průmyslovému vzoru samostatně“ (§ 33 odst. 2 a 3 ZPV).

Zákon o ochraně průmyslových vzorů stanoví, že zapsaný průmyslový vzor může užívat každý ze spoluvlastníků, pokud se nedohodou jinak. K platnému uzavření licenční smlouvy, není-li dohodnuto jinak, je potom třeba souhlasu všech spoluvlastníků (§ 33 odst. 3 ZPV).

Na rozdíl od licencování, kde je umožněna modifikace základního principu jednomyslného souhlasu, je v případě translativního převodu práv k zapsanému průmyslovému vzoru nutný souhlas všech spoluvlastníků. Co do převodu podílů na průmyslovém vzoru mezi spoluvlastníky, je takový převod možný i bez souhlasu ostatních; na třetí osobu lze však podíl převést jen tehdy, pokud „žádný ze spoluvlastníků nepřijme ve lhůtě jednoho měsíce písemnou nabídku převodu“ (§ 33 odst. 4 ZPV).

4.12 Seznam použitých zdrojů

Odborná literatura

- HORÁČEK, Roman; Čada, Karel; HAJN, Petr. *Práva k průmyslovému vlastnictví*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, 381 s. ISBN 978-80-7400-655-5.
- KOUKAL, Pavel. Autorské právo a práva související v sekundárním právu EU a jejich reflexe v judikatuře Soudního dvora. In: DOBROVOLNÁ, Eva; HURDÍK, Jan; SELUCKÁ, Markéta (eds.). *Evropské soukromé právo v čase a prostoru II. díl: Část deskriptivní, analytická a systémově analytická*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, 396 s. ISBN 978-80-210-8905-1.
- KOUKAL, Pavel; ČERNÝ, Miroslav; CHARVÁT, Radim. *Zákon o ochraně průmyslových vzorů. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2015, 348 s. ISBN 978-80-7478-929-8.
- KOUKAL, Pavel. *Právní ochrana designu – průmyslové vzory, autorská díla*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012, 156 s. ISBN 978-80-7357-886-2.
- MYŠKA, Matěj. Duševní vlastnictví a jeho zakotvení v primárním právu EU. In: DOBROVOLNÁ, Eva; HURDÍK, Jan; SELUCKÁ, Markéta (eds.). *Evropské soukromé právo v čase a prostoru II. díl: Část deskriptivní, analytická a systémově analytická*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, 396 s. ISBN 978-80-210-8905-1.
- PILA, Justine; TORREMANS, Paul. *European Intellectual Property Law*. Oxford: Oxford University Press, 2016, 671 s. ISBN 978-0-19-872991-4.
- SEVILLE, Catherine. *EU Intellectual Property Law and Policy*. 2. vydání. Cheltenham: Edward Elgar publishing, 2016, 537 s. ISBN 978-1-78100-345-9.

Právní předpisy

- Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (sdělení č. 191/1995 Sb.).
- Locarnská dohoda o zřízení mezinárodního třídění průmyslových vzorů a modelů, podepsaná v Locarnu 8. října 1968 a změněná dne 28. září 1979 (vyhláška č. 18/1981 Sb., ve znění vyhlášky č. 85/1985 Sb.).
- Ženevský akt Haagské dohody o mezinárodním zápisu průmyslových vzorů.
- Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 3. 1883 (vyhláška č. 64/1975 Sb.) ve znění poslední revize ve Stockholmu ze dne 14. 7. 1967.
- Haagská dohoda o mezinárodním přihlašování průmyslových vzorů a modelů ze dne 6. listopadu 1925 revidovaná v Londýně dne 2. června 1934 a v Haagu dne 28. listopadu 1960.
- Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. 9. 1886 (vyhláška č. 133/1980 Sb.) ve znění poslední revize v Paříži ze dne 24. 7. 1971.
- [Nařízení Komise \(ES\) č. 876/2007 ze dne 24. července 2007, kterým se v návaznosti na přistoupení Evropského společenství k Ženevskému aktu Haagské dohody o mezinárodním zápisu průmyslových vzorů mění nařízení \(ES\) č. 2245/2002, kterým se provádí nařízení Rady \(ES\) č. 6/2002 o \(průmyslových\) vzorech Společenství.](#)

- [Nařízení Komise \(ES\) č. 877/2007 ze dne 24. července 2007, kterým se v návaznosti na přistoupení Evropského společenství k Ženevskému aktu Haagské dohody o mezinárodním zápisu průmyslových vzorů mění nařízení \(ES\) č. 2246/2002 týkající se poplatků placených Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu \(ochranné známky a vzory\).](#)
- [Nařízení Rady \(ES\) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o \(průmyslových\) vzorech Společenství.](#)
- [Rozhodnutí Rady ze dne 18. prosince 2006, kterým se schvaluje přistoupení Evropského společenství k Ženevskému aktu Haagské dohody o mezinárodním zápisu průmyslových vzorů, přijatému v Ženevě 2. července 1999.](#)
- [Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/71/ES ze dne 13. října 1998 o právní ochraně \(průmyslových\) vzorů.](#)
- [Vyhláška č. 550/1990 Sb., o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů, ve znění pozdějších předpisů.](#)
- [Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů \(autorský zákon\), ve znění pozdějších předpisů.](#)
- [Zákon č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů.](#)
- [Zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů.](#)
- [Zákon č. 634/2004 Sb. o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.](#)
- [Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.](#)

Soudní a správní rozhodnutí

- Rozhodnutí OHIM ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. R-595/2012-3.
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012, č.j. 9 Ca 328/2009-126.
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, č.j. 9 Ca 290/2009-65.
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2015, č.j. 9 A 24/2011-58.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 7 As 53/2008.
- [Rozsudek Soudního dvora \(čtvrtého senátu\) ze dne 20. 10. 2011 ve věci *PepsiCo, Inc. proti Grupo Promer Mon Graphic SA* \(C-281/10 P\).](#)
- [Rozsudek Soudního dvora \(druhého senátu\) ze dne 27. 7. 2011 ve věci *Flos SpA proti Semeraro Casa e Famiglia SpA* \(C-168/09\).](#)
- [Rozsudek Soudního dvora \(druhého senátu\) ze dne 27. 9. 2017 ve spojených věcech *Nintendo Co. Ltd proti BigBen Interactive GmbH a BigBen Interactive SA* \(C-24/16 a C-25/16\).](#)
- [Rozsudek Soudního dvora \(druhého senátu\) ze dne 30. 6. 2005 ve věci *Tod's SpA a Tod's France SARL proti Heyraud* \(C-28/04\).](#)
- [Rozsudek Soudního dvora \(prvního senátu\) ze dne 16. 2. 2012 ve věci *Celaya Emparanza y Galdos Internacional SA proti Proyectos Integrales de Balizamiento SL* \(C-488/10\).](#)
- [Rozsudek Soudního dvora \(prvního senátu\) ze dne 2. 7. 2009 ve věci *Fundación Española para la Innovación de la Artesanía \(FEIA\) proti Cul de Sac Espacio Creativo SL, Acierta Product & Position SA* \(C-32/08\).](#)
- [Rozsudek Soudního dvora \(třetího senátu\) ze dne 12. 9. 2019 ve věci *Cofemel – Sociedade de Vestuário SA proti G-Star Raw CV* \(C-683/17\).](#)
- [Rozsudek Soudního dvora \(třetího senátu\) ze dne 13. 2. 2014 ve věci *H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG proti Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH* \(C-479/12\).](#)
- Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 4. 2009, sp. zn. 3 Cmo 293/2008.
- Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1054/2011.

Ostatní zdroje

- UNITED STATES PATENT AND TRADEMARK OFFICE. Design Patent Application Guide. *USPTO* [online]. Dostupné z: <https://www.uspto.gov/patents-getting-started/patent-basics/types-patent-applications/design-patent-application-guide>
- ÚŘAD PRŮMYSLVÉHO VLASTNICTVÍ. Poplatky. *ÚPV* [online]. Dostupné z: <https://www.upv.cz/cs/prumyslova-prava/prumyslove-vzory/poplatky.html>
- WIPO. Industrial Designs. *WIPO* [online]. Dostupné z: <http://www.wipo.int/designs/en/>